Strašidlo z 2. B
Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželuhová
bambook

bambook

Strašidlo z 2. B

Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželuhová

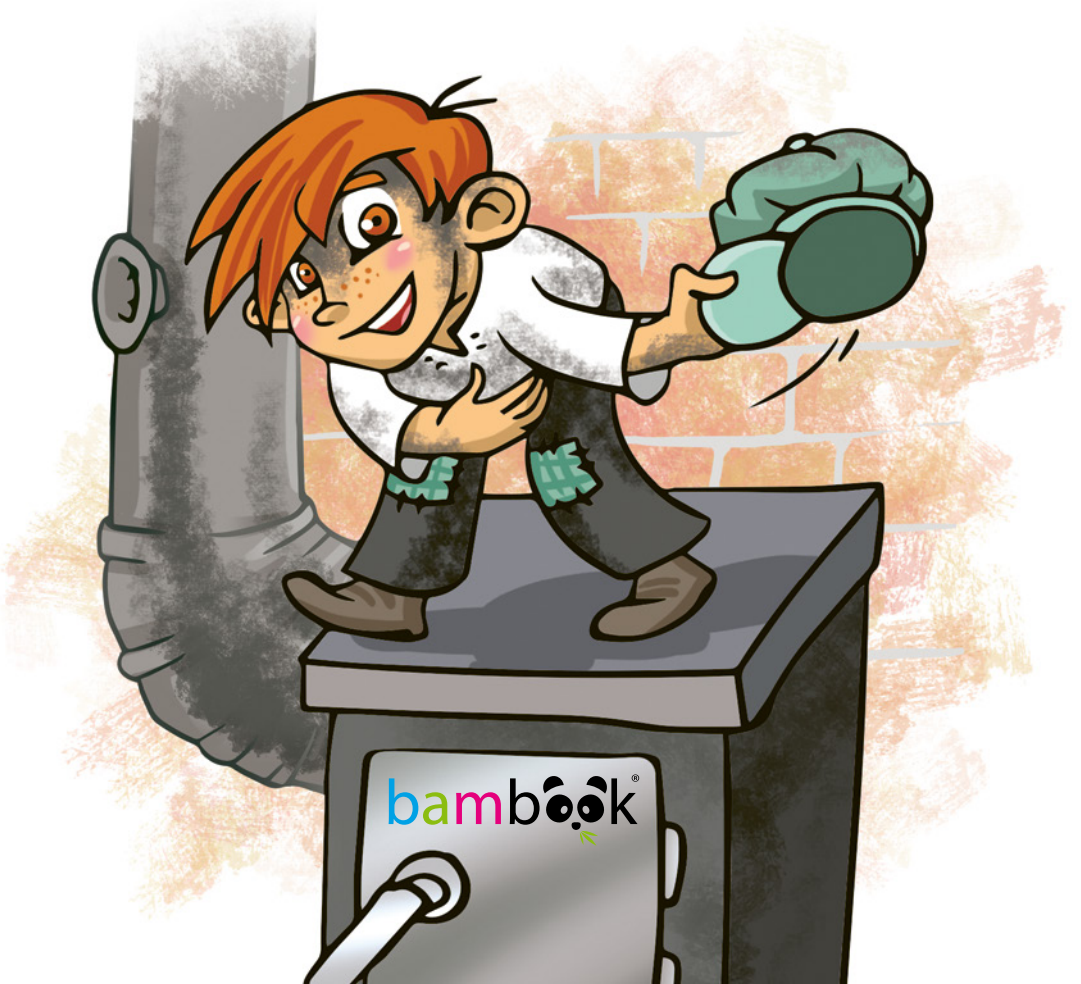

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Petra Martišková

Strašidlo z 2. B

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8110. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 56
Vydání 1., 2021

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2021
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2021

ISBN 978-80-271-4344-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-3112-9 (print)

Obsah

V nové škole 7

2. B 11

Když padala jablka 15

Kdo to byl? 19

Ve třídě je kazisvět 24

Strašidlo z komína 29

Čmoudík, jméno mé! 35

Noční dobrodružství 39

Záhada objasněna 45

2. B a strašidlo z komína 50

V nové škole

„Tak honem vstávat, lenoši! První školní den a hned přijdete pozdě!“ popohánělа maminka Aničku a Vítka. Roztáhla jim v pokojíčku závěsy a pustila dovnitř teplé sluneční paprsky.

Jenže těm dvěma se z vyhřátých pelíšků ani trošku nechtělo.

„Ach jo, hloupá škola. Nejlepší by bylo, kdybychom tam nemuseli vůbec,“ brblal Vítek.

„Ale no tak,“ usmála se maminka. „Moc dobře víš, že do školy se chodit musí. Vždyť by se ti všichni smáli, kdybys neuměl číst, psát ani počítat.“

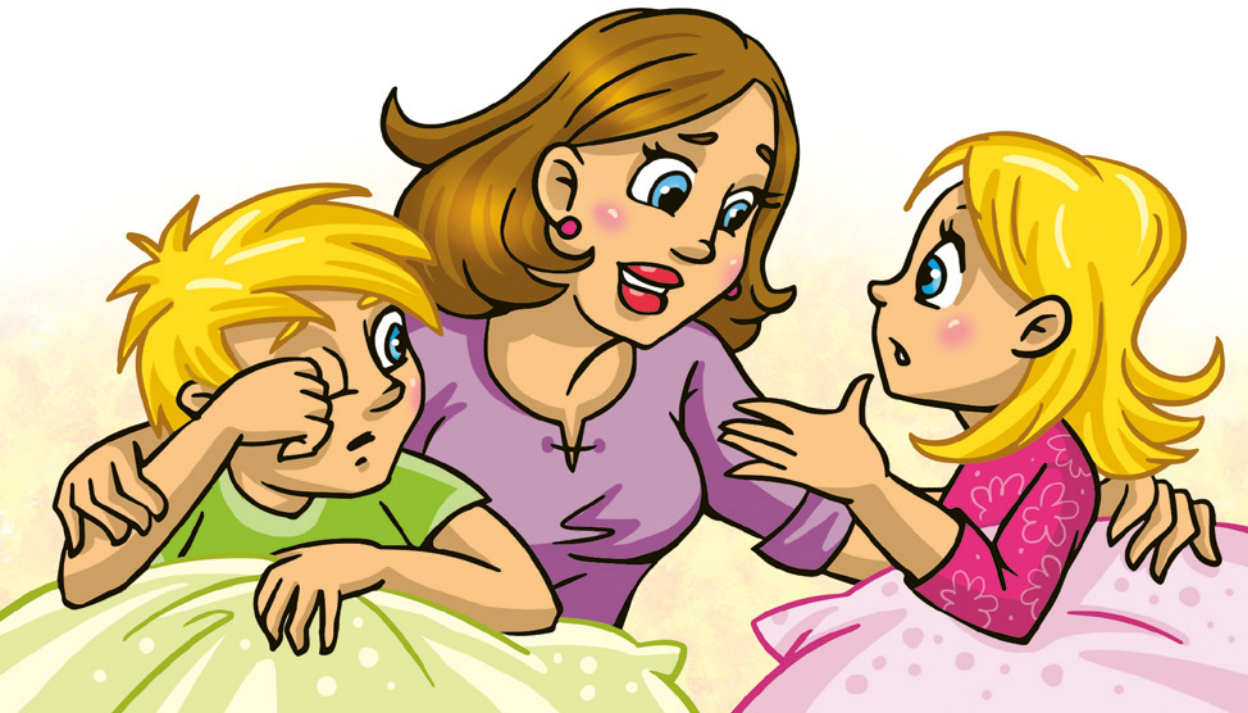

„Tak ať," trhnul naštvaně rameny Vítek.

„Mamíííí, já tam taky nechci," přidala se Anička a schovala se pod peřinou.

„Jsi starší, měl bys jít své sestře příkladem!" pokárala maminka Vítka.

„Pche, o dvě minuty," ozvalo se pod peřinou.

A Anička měla pravdu. Byli totiž dvojčata. Vítek byl sice starší, ale jen o dvě minuty a to se nepočítá. Oba měli blonďaté vlásky, veliké modré oči a byli si podobní jako vejce vejci. Maminka jim často říkávala, že jim z každého oka kouká sto čertů. Anička se vždycky běžela honem podívat do zrcadla, ale nikdy žádného neviděla.

„Ty jsi moje malá rozumbrada," smála se jí maminka a hladila ji při tom po vláskách.

Jenže dneska se maminka nesmála. Naštvaně stáhla z Aničky peřinu. „Ať už jste venku! Nebo se opravdu rozzlobím!"

To Vítek s Aničkou nechtěli, a tak jim nezbylo nic jiného než vyskočit z postelí a vypravit se do školy.

Nebylo to tak, že by vůbec neměli rádi školu. Vždyť už jsou velcí, dnes se z nich stanou druháci! A docela určitě by se normálně do školy i těšili, teda alespoň kdyby šli do své staré školy. Nemohli by se dočkat, až uvidí kamarády, hodnou paní učitelku i jejich krásnou třídu v moderní škole. Jenže tam už nepůjdou. O prázdninách se totiž s rodiči přestěhovali a dnes nastupují do úplně nové školy.

„Základní škola Vystrkov,“ přečetla Anička nápis na budově, když dorazili před školu.

„Vystrkov, fuj. To ani nemůžu říct kamarádům, smáli by se mi tutově celý týden. Takovej zapadákov a ještě mají takhle malou a hnusnou školu,“ šklebil se Vítek.

„Vítku!“ okřikla ho maminka.

Vítek se ale mračil dál. Škola se mu ani trošku nelíbila. Kdysi byla asi žlutá, teď už ale byla její omítka celá vybledlá a oprýskaná. Jen v nově natřených oknech kvetly muškáty.

„Podívejte, jaké tady mají krásné hřiště, přímo u školy,“ snažila se zaujmout děti maminka.

Ale Vítek s Aničkou se na hřiště ani nepodívali. Pokukovali po nových spolužácích, kteří utíkali do školy a vesele se při tom pošťuchovali a smáli.

„Mami, maminko, já tam nechci, prosím, nech mě doma," žadonila Anička a chtělo se jí plakat.

„Prosím tě, taková velká holka, přece by ses nebála," chlácholila ji maminka.

„Vždyť tam nikoho neznám."

„Ale znáš, Vítka přece. A budete spolu sedět v jedné lavici," povzbuzovala ji maminka.

Jenže Anička z toho neměla radost ani trochu. „Pche, s Vítkem," škaredila se.

Maminka se na ni přísně podívala.

Anička trhla vzdorovitě rameny. No co, mít bráchu není žádná výhra, pomyslela si naštvaně. Ale nahlas nic neřekla. Věděla, že to maminka nemá ráda. Vadilo jí, když se Anička s Vítkem dohadovali, tahali se o věci nebo se dokonce prali. Tolik by si přála, aby z těch dvou byli nejlepší kamarádi, ale o tom nechtěli ani Vítek, ani Anička slyšet. I teď raději vyrazili do nové školy každý sám. Maminka se za nimi jen smutně dívala.

2. B

„Dobré ráno, milé děti, pěkně vás tady po prázdninách vítám. A jsem ráda, že vám mohu také představit nové spolužáky,“ usmála se paní učitelka a ukázala na Vítka s Aničkou, kteří vedle ní postávali před tabulí. „To je Anička a Vítek. A já doufám, že je mezi sebe hezky přijmete.“

Třídou to zašumělo a všechny děti si dvojčata zvědavě prohlížely.

Paní učitelka poslala Aničku s Vítkem do poslední lavice, hned vedle stařičkých kamen, a pokračovala: „Doufám, že jste si o prázdninách všichni hezky odpočinuli. Čeká nás totiž náročný rok. Budeme se učit počítat mnohem těžší příklady, než jsme počítali v první třídě. Zdokonalíme se v psaní i ve čtení. A taky pro vás mám veliké překvapení.“

„Jůůů!“

„Jaké?“

„A kdy?“

„A jak velké je to překvapení?“ ozývalo se z lavic.

Paní učitelka se dětem smála, že jsou pěkně zvědavé, ale nic neprozradila. Prý se brzy dočkají. A navíc, kdyby jim to řekla, už by to nebylo přece žádné překvapení. Děti brblaly, vztekaly se a dál paní učitelku přemlouvaly, ale ta jen vrtěla hlavou a tajuplně se usmívala.

Aničce připadala paní učitelka moc milá a hned si ji oblíbila. Měla tmavé vlasy, zapletené do silného copu, a na očích brýle s barevnými obroučkami. Ty se Aničce moc líbily. Také se pořád usmívala, a když rozdávala dětem písanky, pohladila Aničku po vláskách.

Zato Vítek byl načuřený. „Naše dřívější paní učitelka byla mnohem lepší,“ zašeptal Aničce, „a škola taky.“

Než mu stačila Anička odpovědět, otočil se k nim zrzavý kluk z lavice před nimi a na Vítka se pořádně zamračil. „Ts, to určitě, naše paní učitelka i škola je nejlepší na světě.“

„Hahaha,“ vysmíval se mu Vítek. „Tak ošklivou školu jsem ještě neviděl. Všechno je tu starý. My měli ve škole barevné lavice, nové židle a tabuli, na kterou se psalo fixou. Paní učitelka nám na ní pouštěla i pohádky!“ vytahoval se.

„Nemáme všechno starý,“ bránil se zrzavý kluk.

Ale Vítek ho nenechal ani domluvit. „Nemáte? Haha, vždyť tady topíte ještě v kamnech. A navíc pěkně ošklivých!“ ukázal vedle sebe, kde stála opravdu už hodně stará plechová kamna s oloupaným lakem.

V kamnech najednou podivně zarachtalo a bouchlo, až se Vítek s Aničkou pořádně vylekali.

„Vítku, Kubo! Co se tam vzadu handrkujete?“ okřikla je rozzlobeně paní učitelka.

„Paní učitelko, když ten novej se posmívá naší škole, třídě i kamnům,“ žaloval Kuba. „Tak ať si jde tam, odkud přišel, když se mu to tady nelíbí,“ vyplázl na Vítka jazyk.

Ten mu na oplátku pohrozil pěstí. „Chceš do nosu?“

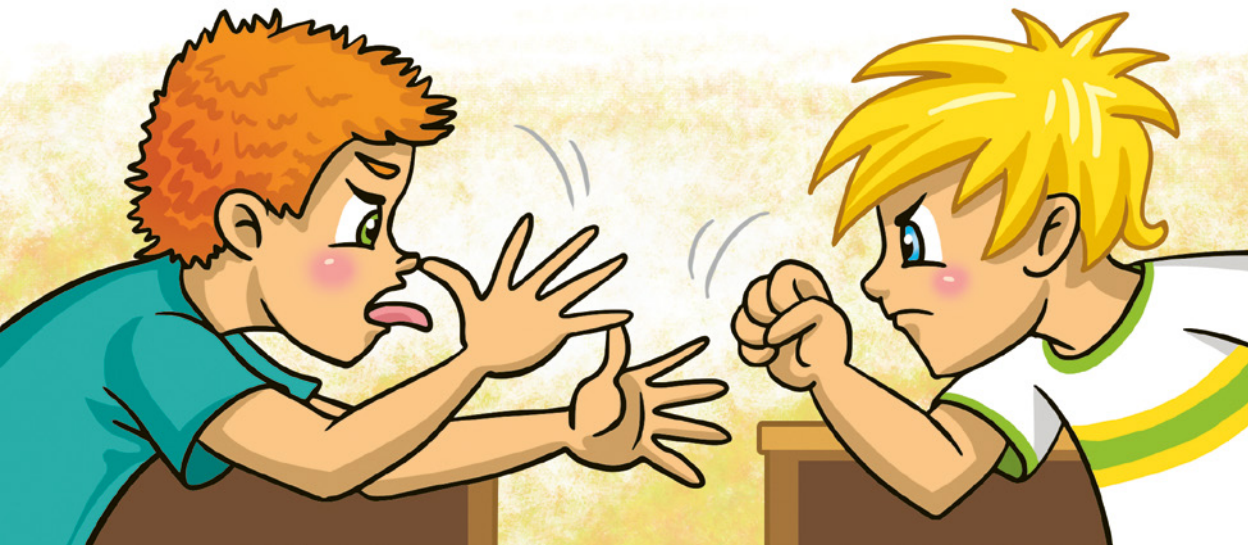

Než k nim paní učitelka došla, málem se ti dva uličníci poprali. Roztrhla je od sebe, chytila každého za ucho a zamračila se na ně.

„Tak to ne! Takhle se u nás nechováme. Ty," otočila se ke Kubovi, „nebudeš nikoho vyhánět. Měl bys být rád, že máte nové kamarády, vždyť vás je ve třídě tak málo. A není to ten novej, ale Vítek!"

Kuba provinile sklonil hlavu.

„A ty, Vítku," podívala se přísně paní učitelka, „ty se nebudeš naší škole vysmívat. Že je něco staré, ještě neznamená, že je to špatné! My máme naši školu moc rádi, že ano, děti?" otočila se k ostatním ve třídě.

A děti nadšeně souhlasily: „Ano! Naše škola je parádní!" překřikovaly jedno druhé. Předháněly se v tom, co je v jejich škole nejlepší tak nahlas, že málem přeslechly zvonění.

Paní učitelka ještě dětem připomněla, aby si zítra vzaly do školy obaly na sešity a taky dobrou náladu, protože už nechce řešit žádné hádky, a pak se s nimi rozloučila.

Děti vyběhly ze třídy, smály se, ani se neohlédly. Upalovaly si užít krásné odpoledne. Jen Anička s Vítkem se loudali domů tak, že by je i šnek docela určitě předběhl.

„Ach jo," vzdychal Vítek.

„Ach jo," vzdychala Anička.

„To bude ten nejhorší školní rok na světě," brblali. Mračili se i večer, když jim maminka na dobrou noc četla pohádku. Jenže to ještě netušili, co všechno je čeká...

Když padala jablka

Anička i Vítek si na novou školu rychle zvykli. Už se každé ráno nevztekali, že musejí vstávat. A světe, div se, začali se do školy i těšit. Jakpak by ne? Vždyť si tam užili spoustu legrace. Dokonce si našli kamarády. Anička se spřátelila s culíkatou Terezkou a Vítek zase s Honzou, který strašně rychle běhal a parádně metal hvězdy a salta. Anička ho podezřívala, že vyrostl v cirkuse. I ostatní děti už si zvykly, že mezi ně Anička s Vítkem patří. Jen Kuba se pořád mračil, a jakmile měl příležitost, něco Vítkovi provedl. Jako tenkrát, když je paní učitelka vzala na pracovní výchovu ven.

„Děti, dneska budeme pracovat tady," řekla, když vyšly na školní zahradu.

„Ale to je hrozná nuda," kabonil se Pepík.

„Blé, hlína," šklebily se holčičky.

Paní učitelka dělala, že to neslyší, a klidně pokračovala: „Pan školník mě poprosil, abychom posbírali větvičky a shrabali první spadané listí."

„My to s holkama uděláme!" hlásila se rychle Terezka.

„Tak to teda ne, hrabání listí je práce pro chlapy!" bránil se Pepík a bouchnul se do prsou, aby Terezka věděla, že tím chlapem myslí sebe.

„Chichi," smála se mu Terezka. „Ty jsi malý kluk, žádný chlap, a my si to zamluvily první."

„Dobře, když chtějí děvčata hrabat listí, tak budou hrabat listí," rozhodla paní učitelka a donesla holkám z kůlny hrábě.

„A co budeme dělat my?" chtěl vědět Pepík a pořád se na Terezku mračil.

„Kluci, vy máte támhle pod stromy připravené koše a otrháte všechna jablka," usmála se paní učitelka.

Kluci radostí zavýskli. Nadšeně se plácali po zádech a rychle se rozeběhli pro koše.

„To byl pěkně blbej nápad, hrabat listí," zlobily se holky na Terezku. „Sklízet jablka je mnohem lepší." Závistivě pokukovaly po klucích, jak se při trhání a sbírání pošťuchovali, smáli a přitom jablka z každého stromu ochutnávali.

„Když listí rychle shrabete, můžete klukům pomoct,“ mrkla na naštvané holky paní učitelka.

Řeknu vám, to byl najednou fofr! Na školní zahradě rostla jedna hromádka barevného listí vedle druhé. A než kluci stihli očesat prvních pár stromů, už se k nim hnaly holky s velkými koši.

Práce jim šla hezky od ruky, když vtom Kuba vykřikl: „Au!“ A třel si rukou hlavu. Otočil se, aby se podíval, kdo po něm hodil jablko. Jenže všichni byli sklonění ke svým košům, nebo zabraní do sbírání a česání. Kuba pokrčil rameny a pomyslel si, že na něj asi jablko spadlo rovnou ze stromu. Jenže za chvíli na něj spadlo druhé a pak další. To už bylo divné. Pokaždé když ho jablko trefilo, rychle se otočil.

„Hej, nech už toho!“ rozkřikl se na Vítka, který byl nejblíž.

„Cože?“ nechápal Vítek.

„Nedělej hloupýho, moc dobře vím, že jsi to byl ty!“

Vítek zavrtěl nechápavě hlavou a zase se pustil do sbírání jablek, když vtom se k němu přihnal Kuba a povalil ho na zem.

„Já tě viděl!“ vykřikl Kuba.

„Kluci! Co se to tady zase děje?“ zlobila se paní učitelka a roztrhla ty dva od sebe.

„Vítek po mně hází jablka!“ stěžoval si Kuba.

„To není pravda!“ bránil se Vítek.

„Ale je! Jsi hroznej! Nikdo jiný by takový hloupý nápady neměl!“ obvinil ho Kuba.

Vítek se na Kubu sápal, aby mu dal co proto.

Paní učitelka kluky od sebe zase odtáhla. „Tohle se mi ani trošku nelíbí! Pořád se jen dohadujete, předháníte, strkáte a perete. Ale už toho mám dost. Ode dneška se spolu naučíte vycházet. A aby vám to šlo lépe, Anička si přestěhuje své věci k Terezce a ty, Kubo, si sedneš dozadu k Vítkovi! A teď rychle dosbírejte ta jablíčka, za chvilku končí vyučování!“ nařídila přísně a na oba dva nezbedníky se pořádně zamračila.

Kdo to byl?

Jak se brzy ukázalo, posadit do jedné lavice Kubu s Vítkem nebyl zrovna nejlepší nápad. Ti dva se nedokázali shodnout snad ani na tom, jaký je právě den. Hádali se, pošťuchovali a jeden druhému pořád dělali naschvály. Paní učitelka se s nimi něco nazlobila. A když už nevěděla co s nimi, dávala jim nejrůznější tresty. Jednou museli po vyučování uklidit celou třídu nebo srovnat knihy ve školní knihovně hezky podle abecedy. Jindy je poslala zametat podlahu do sklepa anebo vymést z půdy všechny pavučiny. Ale stejně to nebylo nic platné. Zrovna jako tuhle ve středu. Paní učitelka rozdala dětem papíry a napsala na tabuli: Písemná práce z matematiky.

„Každý se do horního rohu podepíše. Pracujte hezky samostatně. Kdo bude opisovat, dostane pětku!“ pohrozila dětem a pak napsala na tabuli deset příkladů.

Všichni se pustili do práce. Ve třídě bylo jen slyšet, jak sviští tužky po papíře.

„Tak děti, dopište poslední příklad a Vítek mi sebere všechny papíry,“ zatleskala paní učitelka.

„To bylo lehký,“ kasal se Honza. „Určitě budu mít jedničku.“

„Já taky,“ přidala se Eliška.

„Já nevím,“ krčila čelíčko Rozárka. „Ach jo.“

Do druhého dne paní učitelka písemky opravila a přišla do třídy pěkně naštvaná. Honza si už mnul ruce a těšil se na jedničku, ale paní učitelka mu podala papír, na kterém